

EL FUSTER

Núm. 60 | Març '18

CURS 2017-18

ENTREVISTA: ESTUDIANT DEL QUEBEC

PASSA'T AL LIBRE OFFICE

CARNESTOLTES 2018

COM SOBREVIVRE A UNA GUERRA

ENGLISH QUIZ

YOUTUBERS

RELATS, PASSATEMPS, NOTÍCIES I MOLT MÉS!

@oskarbarbaz

Consell de redacció

Juan Carlos Gutiérrez
Ada Arbós, Marta Bes,
Maricel Saball, Oscar Barón.

Equip de redacció i fotografia

Alumnes de 4t d'ESO

Roger Watzka Parada, Cristina Gómez Ortega, Míriam Latorre Redondo, Paula Membrado Sabaté, Lisa Moliner Isaac, Erin Sierra Aguilera, Maude Couture, Elizabeth Anderson, Marifer Cuña Alves, Paula Fajardo Rojas, Lorena López Peris, Aina Baquero Tolosa, Marina Comas Vidal, Laia de La Puente Cols, Víctor Soto

Correcció

Ada Arbós, Marta Bes,
Juan Carlos Gutiérrez,
Antonio López.

Disseny i maquetació

Maricel Saball

Portada

Oscar Barón

Publicada a Navas

per l'AMPA Joan Fuster
revista@ampajoanfuster.org

Impresa a Tramatecnic

Carrer Josep Estivill, 57
www.tramatecnic.com

IES JOAN FUSTER

Plaça Ferran Reyes, 2
08027 Barcelona
Tel 93 243 15 60

Web IES:

http://agora.educat1x1.cat/
iesjoanfuster/intranet/index.php

Web AMPA:

www.ampajoanfuster.org/

Els articles publicats reflecteixen l'opinió dels autors. Els escrits que no van signats són responsabilitat de l'equip de redacció de la revista.

SUMARI 60

- 3** Editorial
- 4** Opinió
Youtubers / El llenguatge dels signes
- 7** Entrevista
Erin Sierra / Alícia a través del mirall
- 8** Notícies
- 10** Relats
Cartes d'amor / Música
- 12** Fotos
Carnestoltes 2018
- 14** Temes d'actualitat
La bisexualidad / Tauromàquia
- 16** L'AMPA informa
Comunicat FAPAC
- 17** Sabíeu que...?
Consells pràctics (2) per al WORD
- 18** Passatemps
English quiz / Horòscop
- 20** Recomanacions
Volever / El programari lliure
- 22** Espai creatiu
Decorats: reptes de viure a la ciutat

L'AFORISME DE JOAN FUSTER

Reivindiqueu sempre el dret a canviar d'opinió: és el primer que us negaran els vostres enemics.

Il·lustració: Ada Arbós

EDITORIAL

Benvolguts **lectors**:

Sense voler acabo de cometre un **anacronisme**.

Perdoneu-me aquesta llicència, tot i que s'ajusta a la norma lingüística.

La meua anormalitat ha estat posar dos punts (:) per adreçar-me als meus receptors. En castellà seria la norma estilística correcta, però ningú ja no la fa servir. Heu rebut en castellà **missatges** encapçalats amb dos punts? Jo ja no en rebo. Bé, també és que fa temps que ningú no m'escrivi cartes a la manera antiga: amb bolígraf. El català admet com a norma més habitual també la coma. No obstant això, qui posa els dos punts aquests dies?

L'altre dia, en un examen de castellà, demanava als alumnes que escrivissin una carta al director d'un diari on exposessin un problema important per a ells, però només un estudiant va utilitzar la fórmula correcta. Potser per influència del català o de l'anglès, o més aviat potser perquè ningú ja no la fa servir als mitjans de comunicació usuals, ja sigui **correu electrònic**, **WhatsApp** o d'altres. Sembla una ximpleria, però això em va plantejar molts dubtes i maldecaps. Havia d'abaixar la nota als alumnes pel fet d'estar al dia, encara que desconeguessin la norma en castellà, que a més a més ja no es fa servir habitualment?

Quant a les noves directrius ortogràfiques, s'ha simplificat la norma d'accentuació dels diacrítics tant en català com en castellà. Hi ha incorreccions sintàctiques que ara s'accepten («que le digan a un madrileño que no sea laísta...» «Ellos los de la capital siempre tienen la razón... Ufff.»). Aquests són només petits exemples d'un corrent molt més ampli que s'escampa pertot arreu. **Els temps canvien** i els estudiants són els que més s'adonen de tot això. És així.

Què vull dir amb tot això?

Que la societat, com diuen els filòsofs contemporanis Bauman o Lipovetsky, s'ha tornat més líquida, més relaxada, més flexible. Això ens pot agradar més o menys, però és una realitat. Tot és més efímer, més ràpid. La vida canvia constantment a causa de les **noves tecnologies** i de la manera de mirar el món.

Què vol dir ser flexible? Significa no estar compromesos amb res per sempre, sinó **preparats per canviar la sintonia**, la ment, en qualsevol moment que sigui necessari; com un líquid en un got, en què la més lleugera empenta modifica la forma de l'aigua.

Els docents hem d'estar preparats i disposats a fer realitat aquests canvis, a donar lloc a noves formes d'ensenyament, a oferir més alternatives a l'hora d'adequar els estudis a l'alumnat, i a desplegar una àmplia varietat d'opcions perquè el **procés d'aprenentatge** resulti més fructífer i plaent per a tothom. Tot i això, no s'ha d'oblidar que qualsevol mètode passa necessàriament per l'esforç i el compromís dels alumnes.

A l'institut Joan Fuster volem fer nostres els aspectes més positius d'aquesta ductilitat de l'aigua, d'aquesta liquiditat dels temps i de la societat. Hem apostat i apostem sense embuts per fer realitat aquests **nous mètodes** d'aprenentatge, més flexibles, més líquids i més adients als nous reptes educatius a què s'enfronta una **societat en moviment** constant. En l'era de les noves tecnologies i de les noves comunicacions, el canvi és l'impuls creatiu.

Juan Carlos Gutiérrez Narváez
Professor de llengua i literatura castellana

En aquests últims anys, han aparegut a la xarxa un nou grup de persones, comunicadors de creació audiovisual, els youtubers, un nou perfil professional. Va començar sent un entreteniment i ara s'ha convertit en una feina remunerada que els ocupa les 24 hores del dia.

Youtubers: quan un hobby es va convertir en una feina

Aquests personatges, que són els nous ídols dels joves, es comuniquen a través de les xarxes socials, per on transmeten els seus pensaments i comparteixen amb els seguidors les seves experiències. Ser un youtuber no és tan fàcil, has de dominar les tècniques audiovisuals, i més important encara: saber adreçar-te al públic i tenir talent. YouTube és la plataforma dels joves, una nova manera d'entretenir-se que molts adults ignoren o no entenen.

Ser una icona pública també té els seus desavantatges: moltes vegades, els seus fans imiten el que diuen, porten posat o ensenyen simplement pel fet de que ho diguin, portin posat o ho ensenyin aquestes persones.

Amb un gest insignificant com pot ser que tu reproduxeixis el seu vídeo, ja li estàs donant diners, però realment són merescuts aquests diners?

Moltes vegades, per no dir sempre, són ells mateixos qui confeccionen els seus guions, graven els vídeos, els editen, els penegen, responen comentaris i gestionen les seves xarxes.

Basant-se en aquestes tasques, ja podem dir que sí, que el fet que tu estiguis veient un vídeo que porta tota aquesta feina al darrere, ja és reconèixer el seu treball. Deixant de banda les visualitzacions dels seus vídeos, també reben diners d'altres bandes, i és que només un 14% dels youtubers, aconsegueixen diners suficients simplement dels seus vídeos. També reben diners per fer publicitat per a marques, amb el marxandatge dels seus productes i, a banda d'això, hi ha un últim factor, que són les campanyes o esdeveniments importants en què participen. És a dir, que els únics ingressos que reben de YouTube, són a partir de les seves visualitzacions.

Moltes vegades, les marques es fixen en aquest col·lectiu de gent per patrocinar els seus productes, ja que saben que la gent no es fixarà tant en el seu producte si no hi posen una cara coneguda al davant. No obstant a això, aquests joves emprenedors han aconseguit que aquestes marques patrocinin els continguts de les seves xarxes. En definitiva, quan un youtuber comença a tenir moltes visualitzacions, les marques se'l rifen.

El que molta gent es pregunta és si això és una moda, o venen per quedar-se. Fer-se youtuber és una cosa complicada, ja que la teva vida gira al voltant d'aquest canal. Per tant, si no t'agrada, se't farà difícil seguir.

A Espanya encara no s'ha assumit que existeixen aquests professionals.

Això és una nova feina, una nova manera de comunicar del segle XXI.

Raquel Salinas
2n ESO A

La llengua de signes és una llengua natural de les persones sordes, gràcies a la qual poden establir una relació amb el seu entorn social. Mentre que, amb el llenguatge oral, la comunicació s'estableix mitjançant l'oïda, la llengua de signes ho fa visualment.

EL LLENGUATGE DE SIGNES

Tot i que avui en dia les llengües de signes són quasi exclusivament utilitzades entre persones sordes (només un 5% de la població les practica), el seu origen és molt divers i antic.

En la història de la humanitat, aquestes llengües han estat i segueixen sent utilitzades pels oients, per diverses raons. Un exemple són els indígenes americans. Com que l'idioma de les diferents tribus era tan divers, es comunicaven entre elles a base d'un seguit de signes per poder identificar eines o paraules bàsiques per a la comunicació. Un altre cas es va donar a l'illa de Martha's Vineyard, al sud de l'estat nord-americà de Massachusetts, on, a causa del gran nombre de sords, molts dels habitants, tant sords com oients, es comunicaven gestualment fins aproximadament a principis del segle XX.

No existeixen o, simplement, no ens han arribat, indicis escrits que abans del segle XVII aquest tipus de llengua fos utilitzat. El que sí que tenim són diversos documents que ens indiquen que aquestes llengües ja eren utilitzades fa molt de temps. Destaca el llibre de Juan Pablo Bonet de l'any 1620 titulat Reducción de las letras y arte para enseñar a hablar a los mudos, famós a tot Europa i després a tot al món, ja que amb donava a conèixer aquesta llengua a les persones que la necessitaven i que en desconeixien l'ús.

El llenguatge de signes no és una única llengua, sinó que molts països tenen un llenguatge de signes propi, o fins i tot, com en el cas d'Espanya, n'hi ha amb més d'una llengua. A Espanya hi ha tres variacions del llenguatge de signes castellà i el llenguatge de signes català. Cal destacar que persones amb discapacitat auditiva de diferents llocs utilitzen un sistema de signes internacional que barreja signes de diferents llengües. Seria com l'antic esperanto, o per a nosaltres, l'anglès d'avui en dia, que és l'idioma utilitzat internacionalment.

Cada llengua de signes té el mateix abecedari (l'abecedari dactilològic), amb alguna variació de lletres, però no està compost de les mateixes paraules. L'abecedari s'utilitza per anomenar lletres i noms concrets, com ara paraules estrangeres introduïdes en el nostre vocabulari o noms de persones, però també hi ha noms amb signes incorporats.

Aquest llenguatge també està compost per paraules individuals, que no es diuen lletra per lletra sinó que estan representades amb signes propis. La manera en què es representen aquestes paraules no necessàriament té relació amb l'aspecte de l'acció o l'objecte de què es parli, però sol tenir-hi semblança.

Per a parlar s'ha de sintetitzar la frase. Les preposicions, com també moltes conjuncions i adverbis, es treuen. Per exemple: "L'home agafa la nena petita" s'expressaria: "Home agafa nena petita". D'aquesta manera la comunicació es fa més curta i menys pesada.

Tots els verbs s'utilitzen en infinitiu i no existeixen les conjugacions. Els verbs només tenen tres temps: present, passat i futur. Abans de dir el verb, es diu: «ahir», «avui», «demà», «la setmana passada», el mes que ve... per especificar el temps. Per exemple:
—Avui jo ballo. - Avui jo ballar o jo avui menjar.
—Ahir vaig ballar. - Ahir jo ballar o jo ahir ballar.
—Demà jo ballaré. - Demà jo ballar o jo demà ballar.
S'ha de procurar acompanyar els signes amb els llavis, vocalitzant de la manera més clara possible. Sempre s'ha d'acompanyar els gestos amb expressions facials i corporals que expressin tan clarament com es pugui allò que es vol dir.

Gràcies a aquesta llengua la vida de moltíssimes persones és més fàcil de portar, a més del fet que està present sempre en la vida quotidiana, com per exemple en televisions 24 h i en escoles especialitzades per a aquestes persones.

Jana Tebar
2n ESO A

Intercanvi amb el Quebec

Erin Sierra

Dins del programa del Departament d'Ensenyament Intercanvi Quebec-Catalunya, aquest curs dues alumnes del Joan Fuster van acollir durant tres mesos dues noies d'allà i des del gener fins a l'abril són a l'altre costat de l'Atlàntic vivint aquesta gran aventura. Hem parlat amb una d'elles per saber com li va a l'institut François Bourrin de la Ciutat de Quebec.

Et va costar adaptar-te a parlar i a entendre el francès?

Erin: Al principi no entenia res, ja que venia de Barcelona amb un nivell molt baix de francès, però ara entenc quasi totes les coses. Parlar sí que em costa més, però crec que més aviat és perquè soc una persona amb molta por a equivocar-se.

Com és estar al Quebec? T'hi sents còmoda?

Erin: És una experiència increïble i estic molt agraïda d'haver-la pogut viure. Al principi, quan portava poques setmanes, potser t'hauria dit que no m'acabava d'agradar completament l'experiència i que tres mesos és molt; però ara, sense pensar-m'ho dues vegades, et dic que en realitat sembla que porti aquí molt poc temps i no vull marxar.

Com és l'institut? És diferent?

Erin: L'institut és completament diferent al Joan Fuster, aquí estan molt més ben organitzats. Cada alumne té una taquilla on deixa totes les coses que no necessita per a les classes i així no han de carregar la motxilla amunt i avall. El seu horari també és diferent: està organitzat per cada deu dies i cada dia té quatre classes, cadascuna d'una hora i quart. A més a més, tenen quinze minuts entre classe i classe per descansar. En definitiva, és molt millor que el Joan Fuster.

Què és el que més t'agrada? I el que menys?

Erin: M'agraden moltíssimes coses d'estar aquí, però si m'hagués de quedar amb una crec que seria tota la gent que coneixes, no només la gent del teu institut, la família... sinó també tota la gent de Catalunya que fa amb tu l'intercanvi. Al cap i a la fi, tots tenim una cosa en comú i això ens uneix. No hi ha moltes coses que no m'agradin però, el fet de conèixer tanta gent té un problema, després els trobes a faltar. Potser és això el que menys m'agrada, el fet de conèixer gent, fer-vos amics i després haver de dir-te adeu per molt de temps.

Naís Santapau, 3r ESO B
Erin Sierra, 4t ESO

Ciutat de Quebec

Il·lustració: Roger Watzka

Alicia a través del mirall

Entrevistem la Nerea Montané, que va fer d'Alicia, el personatge principal de l'obra.

—Quina va ser la dificultat més gran de l'obra, per tu? **La meva dificultat més gran va ser sortir en públic, perquè tinc vergonya de sortir davant de la gent.**

—Et va costar molt aprendre el guió? **No, ja que en els exàmens m'he d'aprendre el tema, així que ja estic acostumada a estudiar i no em va costar gaire.**

—Et va agradar participar a l'obra? **Sí, em va encantar, m'ho vaig passar molt bé amb tots els companys.**

—T'agradava el personatge seleccionat per a tu? **Sí, perquè l'Alicia és el personatge principal.**

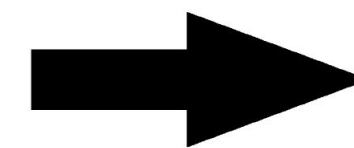
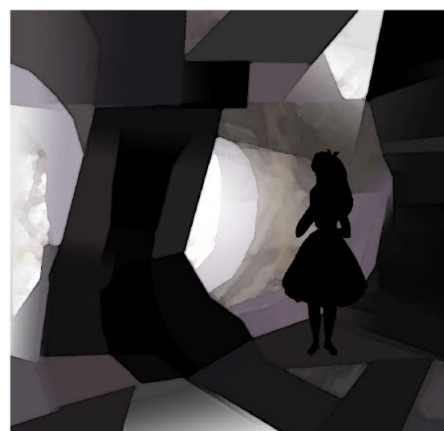
—Com et vas sentir en saber que havies de fer d'Alicia? **Em vaig sentir orgullosa, ja que m'havien escollit a mi entre tota la classe.**

—Com et vas sentir en caure per el forat? **Em vaig sentir marejada, ja que donar moltes voltes no és el meu fort.**

—Et senties a gust amb els companys? **Sí, vaig riure molt amb ells i m'animaven tota l'estona.**

Opinió personal: A nosaltres la obra ens va encantar, estava plena d'originalitat. Les disfresses eren molt boniques i ens agradava saber que les havien fet els nostres companys, creativament. Estem esperant, ansioses, la segona part.

Mònica García i Núria Martínez,
3r d'ESO

EDUCAR LA VEU I APRENDRE A RELAXAR-SE

La relaxació és una eina inclusiva dins l'institut, que ajuda a treballar la competència emocional.

Comencem les classes a l'aula de música exercitant el control de la respiració per educar la veu i aprendre a relaxar-se. Fem també exercicis de *brain gym*.

La investigació parteix de l'ús de diferents tècniques de relaxació per poder ajudar l'alumnat a adquirir un grapat de coneixements per regular les seves emocions i l'estrès.

Objectius:

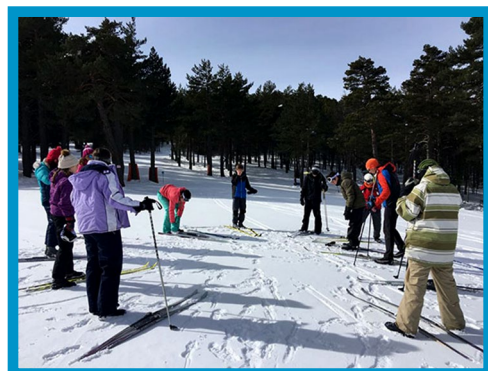
1. Desenvolupar la capacitat de controlar l'estrès, l'ansietat i els estats depressius.
2. Prendre consciència dels factors que influeixen en un ús òptim de la veu per parlar i cantar.
3. Desenvolupar el sentit de l'humor.

Magda Alegret

ESQUIADA

Al gener i al febrer els nostres alumnes de 2n i 4t d'ESO han gaudit de la neu.

INTERCANVI AMB HOLANDA

Els nostres alumnes de 4t d'ESO ja han estat, com fem cada any, a Nijmegen (Holanda) amb els seus companys del Domenicus College.

És una activitat del Departament de Llengües. Practiquen l'anglès, aprenen a viure amb una família holandesa i són participants de totes les activitats que l'institut holandès ha preparat per a ells.

L'Institut Joan Fuster ha rebut el Premi Sant Andreu 2017

Aquest premi, l'atorguen conjuntament l'Associació de Veïns i Veïnes de Navas, els Salesians Sant Jordi-PES Navas, l'entitat Amizade i la parròquia de Sant Joan Bosco de Navas, en representació d'altres entitats del nostre barri.

Alguns dels punts forts de l'Institut Joan Fuster són la utilització de les noves tecnologies de la informació i la comunicació; també l'aposta pel canvi en projectes innovadors, com ara el Grup Experimental Plurilingüe a totes les línies de l'ESO; els intercanvis amb el Quebec i Montpeller; el programa STEAM, també a l'ESO; «Creadors en residència», «Navegació per la Mediterrània», «Cuines del món» i el Treball globalitzat, entre molts altres que el jurat també ha tingut en consideració.

PRODUCTES DE LA TERRA

A l'optativa «Productes de la terra» hem començat un nou repte: fer de pagesos a la ciutat.

Això ha estat possible gràcies a la col·laboració amb la comunitat de veïns dels Habitatges amb Serveis per a Gent Gran de Navas, que, gentilment, ens han cedit temporalment les seves taules de conreu urbà.

SORTIDA A BARCINO

El passat 15 de febrer els grups de Llatí de quart d'ESO i de primer de batxillerat van anar a fer la ja tradicional sortida a Barcino, l'antiga Barcelona romana. Aquest any també van visitar el Born Centre de Cultura i Memòria, situat molt a prop d'on es creu que estava ubicat l'amfiteatre de la ciutat.

CARTES D'AMOR

Hola, em dic Samuel, ara tinc 14 anys. Sóc alt, prim i morè, vaig néixer a Líbia i amb 11 anys vaig arribar amb una barca a Grècia. Em van trobar uns mariners i amb unes barques més estables em van portar a la costa. Ens van abandonar uns traficants al mar. Ara us explicaré la història des del començament.

Tot va començar quan Líbia va entrar en guerra, cada cop hi havia menys aliments i era cada cop més difícil viure en aquell país. Els meus pares van recollir tots els diners que van poder per intentar pagar a uns senyors perquè ens portessin a algun lloc sense guerres on poder viure millor. Però era molt car i van tardar 6 anys per aconseguir tots els diners. Havíem de viatjar tots junts en una barca: la meva germana Saarah de 2 anys; la meva mare, que es diu Zehra; el meu germà Afham de 5; el meu pare, Elmas, i jo, que en aquell moment en tenia 10, a punt de fer-ne 11.

Vam embarcar el dia 11 de juny, si no recordo malament, i jo el dia 13 complia els 11 anys. Ens van portar bastant lluny de la costa, perquè jo no veia cap tros de terra. Un cop al mig del Mar Mediterrani, se'n van anar amb una llanxa i ens van deixar allà abandonats, sense menjar. Passaven els dies i els dies i jo ja tenia 11 anys. Els meus pares es van posar molt tristos perquè no vaig ni poder-ho celebrar, però jo els vaig dir que no es preocupessin perquè poder estar amb ells ja era un regal.

Recordo perfectament aquell dia: devíem ser uns 200, però ja havien mort alguns dels que eren a la barca; per sort, la meva família no. A part, havíem agafat una mica de menjar i cada dia menjàvem alguna galeta a la nit, perquè si ens les veien segur que ens les voldrien prendre, i per això esperàvem que estiguessin adormits. Un dia vam veure un vaixell: devíem portar uns sis dies, crec. Al veure'l, ens vam posar super contents, excepte els que, per desgràcia, no havien sobreviscut. Ens van tirar uns salvavides perquè no sabíem nedar, per no enfonsar-nos. Ens van rescatar, però vaig perdre de vista la meva família i, com que no parlàvem el mateix idioma, no vaig poder-me comunicar amb els mariners. Vaig buscar els meus pares i germans dins el vaixell, però érem molts i no els vaig trobar, ni ells a mi. Em vaig posar a plorar i, quan vam arribar a port, tampoc els vaig veure. Encara que vaig preguntar a altres companys, no els vaig trobar i no els he tornat a veure mai més. A Grècia em van portar a un camp de refugiats i vaig poder comunicar-me per intentar trobar la meva família, però no en sabien res. Em vaig posar molt trist perquè no sabia on podrien ser i vaig començar a fer-me preguntes. Es deuen haver oblidat de mi? Es deuen haver mort?...

Vaig estar allà 2 anys, fins que una ONG em va poder portar a una casa d'acollida. Els meus pares d'acollida són molt bones persones i, encara que s'enfadin de vegades, estic molt feliç amb ells. Tanmateix, molts cops em poso a plorar perquè trobo a faltar els meus pares i germans. D'amagat, cada dia escric una carta explicant el que faig, perquè encara tinc esperances de trobar-los i poder-me reunir amb ells per sempre més.

Laura Lilan López Feliu
2n d'ESO B

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

MÚSICA

Vaig deixar anar un crit d'impotència. De ràbia. De tristesa! De dolor! De cor trencat! De moment horrible! És igual! Vaig cridar perquè no podia més, i la gent es va apartar encara més de mi. Tanta mala pinta feia?

Vaig oblidar momentàniament totes les coses que tenia al cap i que no volia tenir-hi i em vaig centrar en el present. Massa preocupacions. Massa problemes. Era millor desconnectar de tot plegat amb una bona música "marxosa" i gaudir del moment, sense fer cas de la gent que em deia coses que em preocupaven encara més.

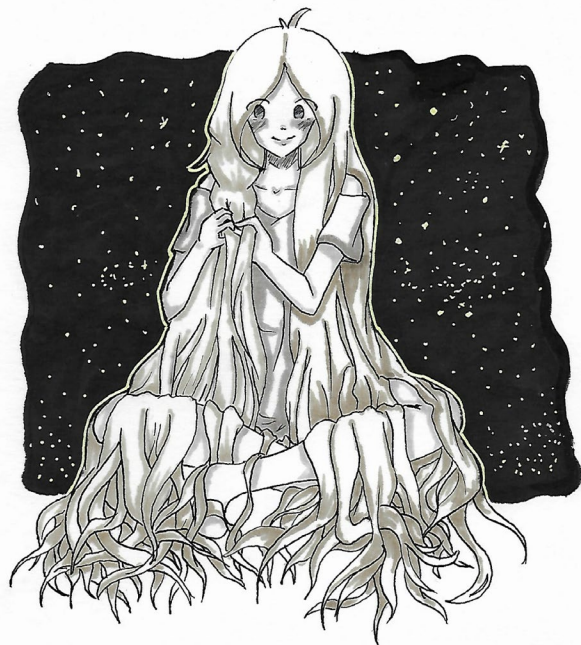
Vaig a pujar el volum de la música, així deixant-me incomunicada. Vaig tancar els ulls i vaig començar a moure'm al ritme. Res no importava ara. Què podia haver-hi de dolent? Tot era felicitat i... No. No era felicitat. La veritat va colpejar-me tan fort que em va deixar en estat de xoc. Aquella cançó... aquella cançó que sonava ara... Em portava massa records. Massa records que ara mateix no volia recordar. Records indesitjables. Però no podia parar-la. No podia parar la música. L'estat de xoc m'ho prohibia. I això feia que em caiguessin les llàgrimes. Gotes grosses que em desfiguraven la cara quan queien del llagrimall i després relliscaven per les galtes, silenciosa i cruelment. Llavors la gent encara es preocupava més per mi. "Què et passa? Estàs bé? On és el psicòleg? On és? Aquesta noia no està bé! Per què l'han deixat aquí, sense més ni més? Hauria de ser a la sala de malalts. Jo la conec, no està gaire bé del cap. Pobra. Té depressions molt sovint i no controla la seva ira, a vegades." Au va, de veritat pensaven això de mi? Vaig a pujar, instintivament, el volum de la música per no sentir-los. No volia sentir a les persones aquelles que deien que jo necessitava un psicòleg i que no estava bé del cap. I menys en aquell moment, tan crític per mi. Tan

dolorós, tan horrible. Aquella música, aquella simple cançó... Com podia dir-me tantes coses? Si us he de ser sincera, no entenia la lletra. L'anglès mai va ser el meu fort. Però, em portava tants i tants records... Vaig deixar anar un crit d'impotència. De ràbia. De tristesa! De dolor! De cor trencat! De moment horrible! És igual! Vaig cridar perquè no podia més, i la gent es va apartar encara més de mi. Tanta mala pinta feia? Bé, ara que hi penso... potser tenia la cara inflada amb els ulls vermells de plorar, els cabells esborrifats com una boja, escoltant música a tot volum amb els auriculars i tremolant de cap a peus. Què hi podia fer? Potser sí que era una boja, al cap i a la fi. Però no ho era per culpa meva. Això m'ho havia fet la gent del meu voltant, incapaç de comprendre'm i fent-me veure que era una pirada sense solució, només perquè era DIFERENT!! Què ridícules que poden arribar a ser les persones. Què cruels i perilloses. Això ho vaig veure en aquell precís instant, quan el psicòleg es va acostar a mi i em va dir: "Vine amb mi, bonica. Jo t'ajudaré." I un rave!! Que tothom se'n vagi a la merda!! Dit això, vaig agafar i vaig sortir corrent d'aquell recinte blanc que provocava angoixa i et feia posar malalt. Vaig fugir ben lluny, plorant com una desesperada. Però no importava, res importava. La música va canviar altra vegada, i va fer que deixés les llàgrimes de banda i somrigués. Mai tornaria amb aquella patètica gent. Mai de la vida. Seria lliure. Per sempre. I ni res ni ningú em detindria, i menys aquella horrible i trista cançó.

Anònima, 3r d'ESO

CARNIVAL 2018

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

LA BISEXUALIDAD

La bisexualidad es sentir atracción hacia personas de más de un género o sexo. No tienen que gustarte los dos sexos al mismo tiempo, sino que vas teniendo preferencias distintas a lo largo de tu vida. Sin embargo, es posible que nos encontremos con personas reacias o incapaces de aceptar que la bisexualidad es una realidad. Estas personas reciben el nombre de bifóbicas.

Si entendemos la sexualidad como algo que se desarrolla a lo largo de toda nuestra vida y que vivimos de formas distintas en cada momento ¿por qué debemos ponernos límites? ¿Acaso no somos libres de amar, pensar o creer lo que nos plazca? No hemos conocido, ni visto, no hemos estado con todas las personas del mundo ¿cómo podemos afirmar que no nos atrae nadie de ambos sexos? Es absurdo, a la vez que imposible.

Dado que hay personas que rechazan a los bisexuales, tenemos que romper algunos tópicos. Una

de las opiniones más extendidas es: “Las personas bisexuales son infieles y viciosas”. Yo creo que la promiscuidad no tiene nada que ver con la orientación sexual. También se decía de los homosexuales y ahora la realidad nos está demostrando que no tiene por qué ser así.

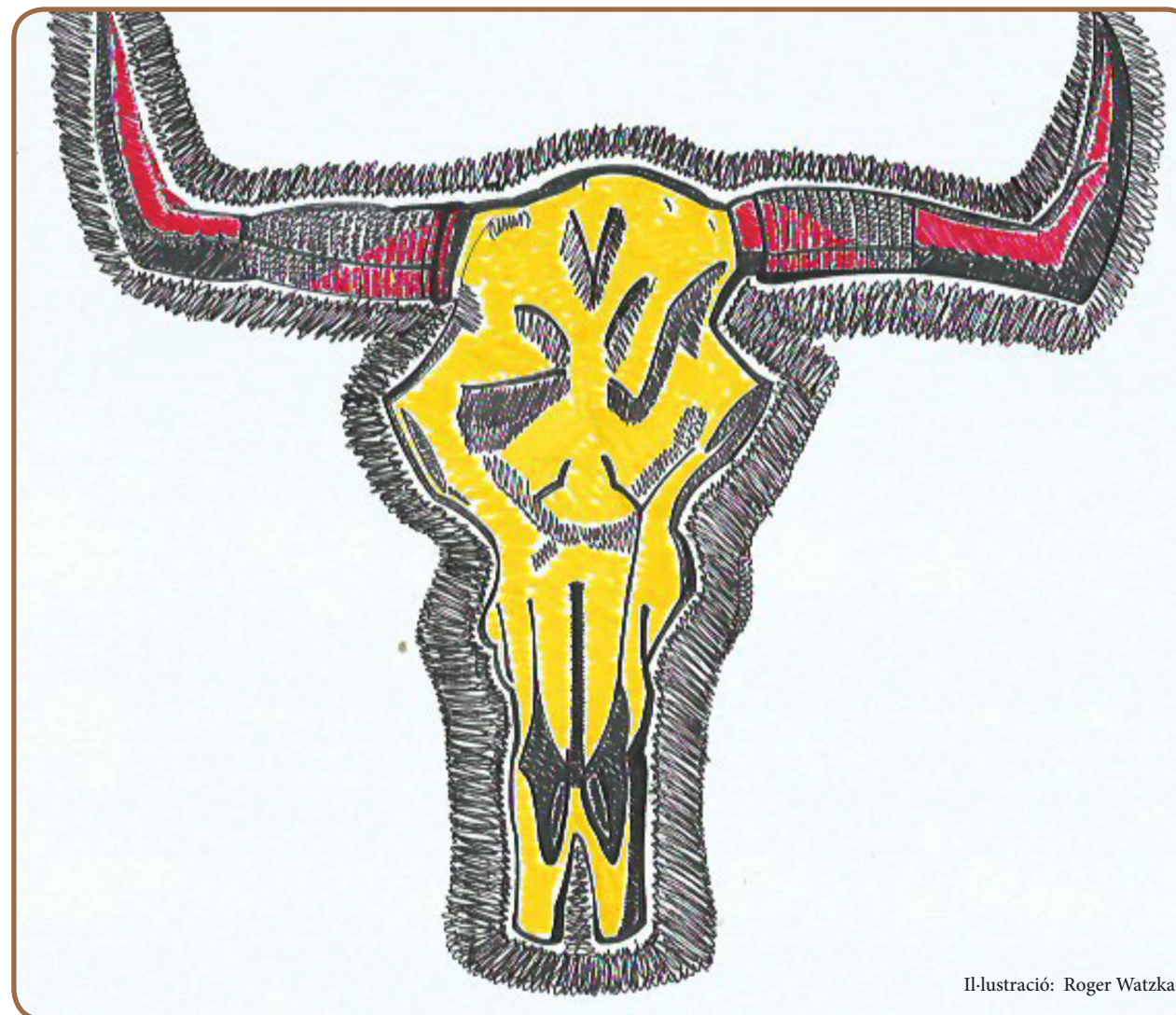
El tópico de que “son inmaduras, están confundidas o en una fase de transición” tampoco es cierto, ya que no es una fase; durante tu vida vas teniendo diferentes experiencias que te hacen evolucionar sexualmente. De igual manera, algunos lanzan también esta afirmación: “Son la suma de dos mitades”. En realidad, no se trata de porcentajes, sino de no identificarse con un estereotipo. Por ejemplo, una persona puede practicar sexo solo con parejas heterosexuales, pero tener fantasías con personas del mismo sexo. Freud ya planteó que todas las personas desde el nacimiento pueden amar a otra sin tener en cuenta su sexo porque a todos nos gusta una caricia agradable.

Citando a la profesora Marjorie Garber: “La pregunta acerca de si alguien fue “en realidad” gay o “en realidad” heterosexual tergiversa la naturaleza de la sexualidad, que es fluida y no fija [...] que cambia con el tiempo, en lugar de una identidad estable”.

Asimismo, existe un movimiento en el que se lucha por la causa de personas con una orientación sexual distinta a la heterosexual: es el movimiento de liberación LGBTI. El movimiento gay comenzó formalmente en el año 1969, desde entonces las organizaciones que representan a este colectivo han ido reconociendo diferentes realidades. Primero gays, después gays y lesbianas, más tarde gays, lesbianas y transexuales; luego se sumaron los bisexuales y hace poco los intersexuales. Pero ¿no es un poco absurdo seguir añadiendo siglas? Yo me quedo, más que con las siglas, con su bandera: la del arcoíris. Porque creo que en la sexualidad, como en los colores, hay muchos matices. No debemos poner nombres. Ni heteros, ni gays, ni bisexuales, solo personas que son atraídas por otras personas. Humanos que sienten, incluso aman a otros.

¿Por qué etiquetar? Estamos hablando de sentimientos y emociones. No son ni pecados, ni vicios. Es naturaleza. Toda una vida creyendo algo que tan solo en un día puede cambiar por completo. Ahora una, ayer otro, mañana no sé.

Júlia Mellado de la Serna
4t ESO

Il·lustració: Roger Watzka

TAUROMÀQUIA

La tauromàquia és una tradició espanyola per la qual un brau o un bou és tancat en un espai limitat on li fan una sèrie de “provocacions” i atacs per divertiment dels espectadors. De vegades, com en el cas de les curses de braus, acaba amb la mort de l'animal i, en altres ocasions, com en els correbous o bous al carrer, tancat a l'estable.

Però els animals ho poden passar molt malament i, després de temps de protestes contra la tortura i assassinat de toros, s'ha començat a humanitzar. Tot i així, en alguns llocs encara maten i claven espases a alguns braus.

Com que la gent vol conservar la tradició, no és fàcil de prohibir, però a la vegada no es pot mantenir un costum similar i s'han de trobar alternatives.

Les principals raons per les qual vull la prohibició o canvi de la tauromàquia són:

- Genera un dolor i sofriment innecessaris a la bèstia.
- Provoca baralles i discussions.
- No estic orgullós de les arrels que ens connecten amb aquesta massacre.

En comptes d'això, estic d'acord amb la proposició de canviar les corregudes per una bola de goma gegant que baixi pel poble, la cagada del manso, els bous embolats o altres activitats que no fereixin ni maltractin el bou o el brau.

En definitiva, estic en contra del maltractament animal, però a favor de conservar la tradició, de manera que l'única solució és un canvi.

Daniel Ripoll i Salvador
2n BAT A

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

La renovació dels concerts educatius i la modificació dels formularis de preinscripció

Publiquem un resum del comunicat que el 20 de febrer va difondre la FaPaC (Federació d'Associacions de Mares i Pares de Catalunya), ja que toca dos temes d'educació que creiem que poden interessar a les famílies: la renovació dels concerts educatius i la modificació dels formularis de preinscripció per incloure-hi l'opció de triar el castellà com a llengua vehicular.

Trobareu el comunicat sencer a: <http://www.fapac.cat/2018/02/20/la-fapac-contra-la-renovaci-dels-concerts-educatius>

La decisió de modificar les normes de preinscripció escolar i incloure en l'imprès que omplen les famílies una casella perquè puguin triar el castellà com a llengua vehicular amb què volen escolaritzar els fills es pren en el marc de l'aplicació del 155, a través del qual el Ministeri d'Educació té assumides les competències del Departament d'Ensenyament fins a la formació de Govern a Catalunya.

L'article 14 de la Llei d'Educació de Catalunya estableix que el projecte lingüístic de centre ha de contemplar el tractament del català com a llengua vehicular i d'aprenentatge. El model educatiu públic de Catalunya és fruit d'un ampli consens, l'aplicació del qual ha demostrat, a través de tots aquests anys, la seva efectivitat i acceptació generalitzades. En les competències lingüístiques en castellà, l'alumnat del Sistema Públic de Catalunya obté puntuacions similars a les d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol i fins i tot superiors.

En el moment que es dicta la resolució de renovació dels concerts educatius, continuarà durant quatre anys més no només la segregació educativa per raons socioeconòmiques sinó també la segregació per raó de sexe. Mentre que la despesa per alumne en l'escola pública s'ha reduït un 20,3% des del curs 2010/11 fins a l'actualitat, la despesa en concerts educatius és l'única partida que en aquest període de temps s'ha vist incrementada. Els pressupostos públics estan finançant escoles privades on les ràtios d'alumnes per aula estan per sota del que estableix la normativa.

Les entitats ens mostrem profundament preocupades per ambdues decisions. Mentre que veiem que la segregació per raó de llengua serà molt complicada de dur a terme, per no dir impossible, observem que les segregacions per raons socioeconòmiques i per raons de gènere s'institucionalitzaran molt fàcilment. El Consell de Ministres ja ho ha autoritzat, disposant que es pot signar la resolució en la primera quinzena de març.

Volem fer una crida a tota la comunitat educativa per treballar plegats i evitar que la resolució dels concerts educatius es faci efectiva. Recordem que, com ja ha succeït en altres comunitats autònomes, si es retiren els concerts educatius a les escoles que segreguen per sexe un cop dictada la resolució, s'haurà d'indemnitzar amb diners públics aquestes escoles.

Comissió de la REVISTA

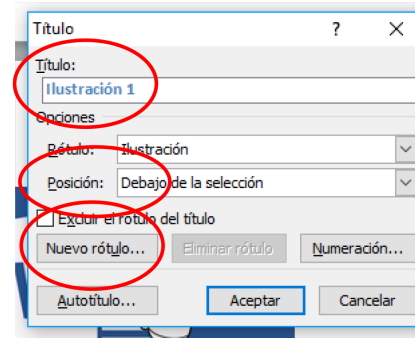
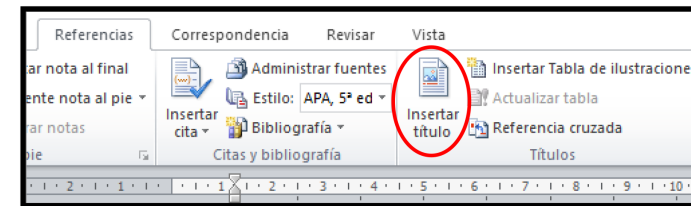
¹ Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu.

CONSELLS PRÀCTICS PER AL WORD

→ Sabies que les fotos, taules, gràfics o altres elements que introduïm al Word es poden etiquetar i numerar automàticament? D'aquesta manera, si canviem una fotografia de lloc, n'afegim o n'eliminam, no cal tornar a numerar-les totes.

Gràfic 1. Imatge d'exemple

També es pot establir un rètol

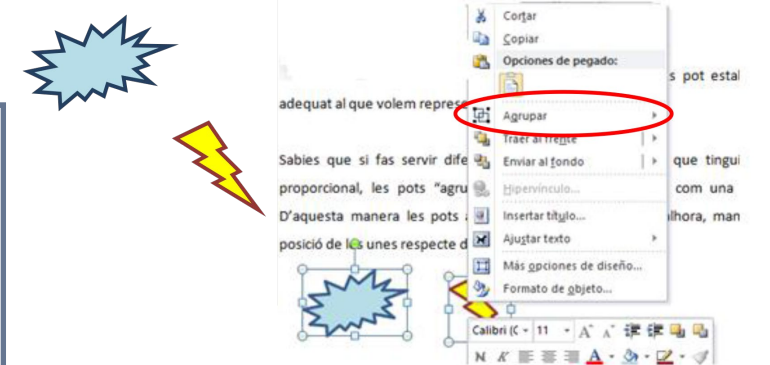
adequat a allò que volem representar (per exemple, el Gràfic 1).

→ Segur que saps que pots moure un objecte dins del Word (o en qualsevol altre programa) amb les tecles de fletxes. Però sabies que si, un cop seleccionat, mantens pressionat el botó Ctrl alhora que piques la fletxa, aquest objecte es mou molt menys, de manera que pots precisar-ne molt més la posició?

→ Sabies que el Word és capaç de proposar-te sinònims en l'idioma en què estigui configurat? D'aquesta manera, en certs casos, et pots estalviar repetir la mateixa paraula en poques línies, sense haver-te d'escalfar gaire el cap. Per cert, el Word també et corregeix les faltes d'ortografia fent servir una única tecla: F7.

Laura Orvay, professora

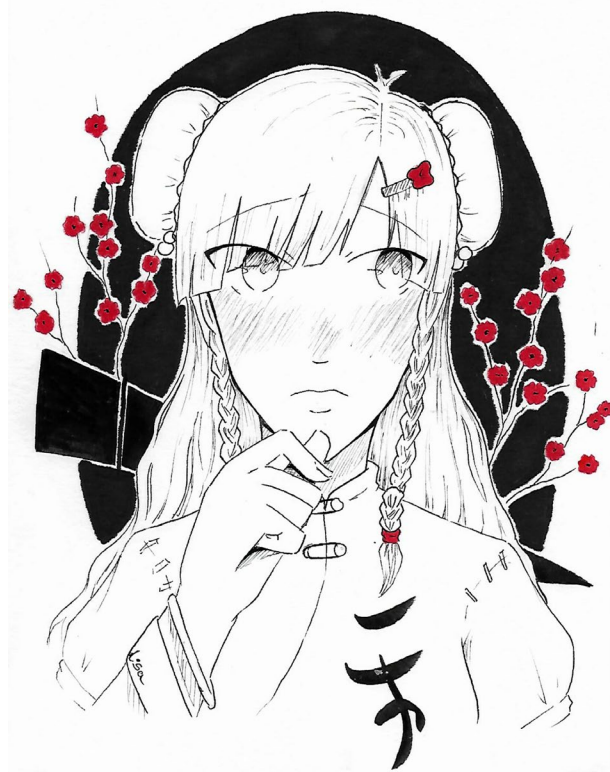
→ Sabies que si fas SERVIR diferents imatges o formes que hagin de tenir una mida proporcional, les pots «agrupar», de manera que quedin com una sola unitat? D'aquesta manera les pots ampliar, reduir o moure totes alhora, mantenint-ne la posició de les unes respecte les altres.

En els propers números: introduir canvis de secció (permet, entre altres coses, intercalar una o diverses pàgines en horitzontal en un document vertical), alineació correcta del text fent servir els tabuladors (que ningú coneix), elaboració d'un índex automàtic, ajustament de la mida d'una taula (al text introduït, a la mida del full...), inserció automàtica de formes per a elaborar fàcilment un mapa conceptual, inserció de notes al peu de pàgina (per donar una definició, citar una font d'informació, etc.), ordenar una llista alfabèticament.

Quiz

1. **When did Barcelona football team play against Real Madrid for the very first time?**
 a) 1888
 b) 1945
 c) 1907
 d) 1937
2. **When YOUTUBE was created it was used for...**
 a) Video player
 b) Movie player
 c) As an arrangement for a blind date
 d) Radio podcasts
3. **The first mobile phone was sold for...**
 a) 3999 dolars
 b) 100 dolars
 c) 50 dolars
 d) 23 dolars
4. **How many entries did the first telephone guide have?**
 a) 2900
 b) 3900
 c) 50
 d) 1000

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

We propose you a mathematical problem today

IF YOU KNOW THE ANSWER YOU MUST TELL YOUR MATHS' TEACHER AND HE/SHE WILL CHECK IF IT'S RIGHT. IF YOU ARE THE FIRST TO KNOW YOU CAN WIN A SPECIAL PRIZE OR REWARD!!

The mysterious telephone

Ann remembers her cousin's telephone number (it has six digits) because if she adds the first number 1 to the end of the series and if she leaves the rest of numbers in the same order, the number remains automatically multiplied by 3.

Which is Ann's cousin telephone number?

ANSWERS:
 1.1907 en Corona Copa
 2.As a arrangement for a blind date
 3.3999 dolars
 4.50

Àries

Ets important per a més gent de la que creus, fixa't més en el que fa la gent i no et fiquis amb el seu físic o algun dia et criticaran a tu per la teva aparença.

Escorpió

Aquest any serà meravellós, en l'amor aniràs força bé, però has d'esforçar-te més i perseguir els teus objectius, les teves amistats t'ajudaran en tot i estaran al teu costat pel que necessitis.

Aquari

Treballa i no perdís el temps dormint o amb el mòbil. A més a més, vas just de notes. Si estàs solter/a coneixeràs molta gent nova, faràs molta vida social i tindràs oportunitats. Et portaràs molt bé amb els altres.

Peixos

Controla el teu caràcter i pensa bé les coses abans de d'actuar. No abuis dels diners. El teu rendiment acadèmic millorarà.

Cranc

Aquest mes disfruta més amb els amics i relaxa't amb els estudis, no tot va per nota. Tindràs sort amb els de signe sagitari, així que aprofita el teu temps. Els teus dies són aquells que acaben amb 2.

Sagitari

Faràs una valoració positiva de la teva situació. Tens un objectiu pendent que desitjaries veure complert, ho aconseguiràs. La màgia t'acompanyarà part d'aquest any, aprofita-la per fer realitat alguns dels teus somnis.

Capricorn

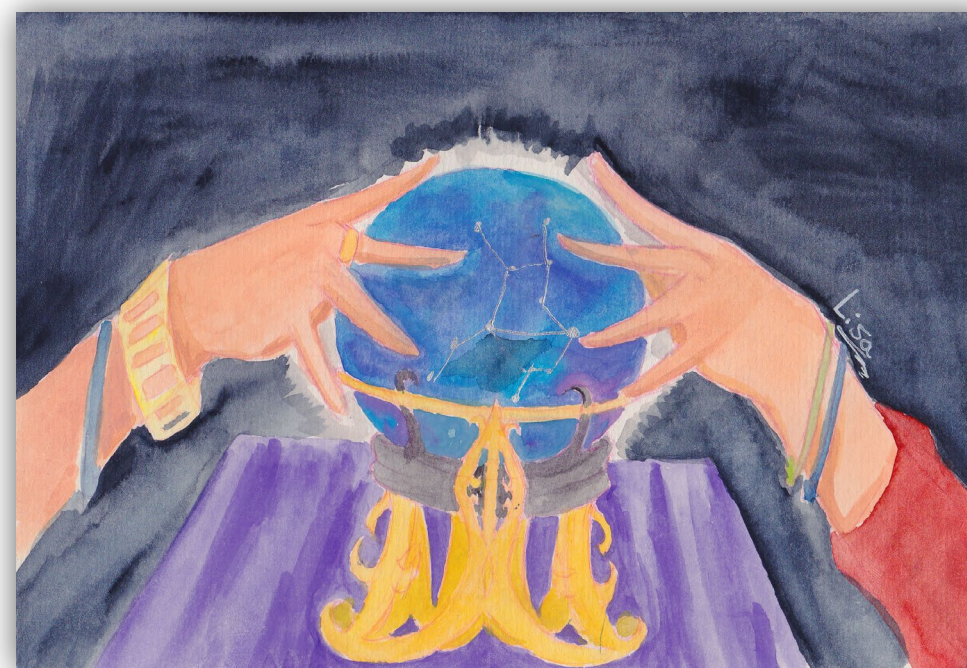
Aquesta persona que està interessada en tu pot fer alguna demostració dels seus sentiments, de tu dependrà que hi insisteixi o desisteixi. No t'agraden les situacions compromeses, per això intentaràs eludir-les, saps com fer-ho.

Lleó

Hauràs de digerir cert desencant i decepció provocats per aquestes il·lusions o expectatives que de moment no s'estan complint. Deixa passar aquests núvols i tornaràs a ser l'alegre entusiasta que desplega la seva curiositat

Taure

No pensis tant en el passat, tampoc no va ser superlatiu. El present té una cosa important, que és real, i el futur, sorpreses per descobrir i experiències per viure. No oblidis que res és gratuït en aquesta vida, tot s'aconsegueix a còpia d'esforç i feina.

Balança

Utilitza la ment per prendre decisions clares i imparcials, ho necessitaràs, hauràs de decidir davant d'un canvi interessant però ambigu que se't presentarà. Aquesta energia devastadora que tens és molt útil en ocasions, però en d'altres pot ser un obstacle

Bessons

És com si fessis vaga respecte a la presa de decisions, si creus que no estàs preparat consulta un expert. Però hauries d'anar practicant. A curt i mitjà termini tindràs diverses propostes interessants, dependrà de tu acceptar-les o no.

Verge

Algun contratemps amb els teus sentiments farà que t'impermeabilitzis temporalment; no siguis injust, per què et comportes de manera arbitrària? La justícia humana no hauria de ser cega, incorreria en errors que serien difícils de solucionar.

Ofiüc

Has suspès la meitat de les assignatures d'aquest trimestre. Concentra't a classe i deixa de molestar als professors!!

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

Equip de la revista El Fuster

En esta edición os queremos recomendar la película **VOLVER** de **Pedro Almodóvar**; donde se nos muestran **“LAS FANTASMALES”** relaciones entre madre e hija.

PEL·LÍCULES:

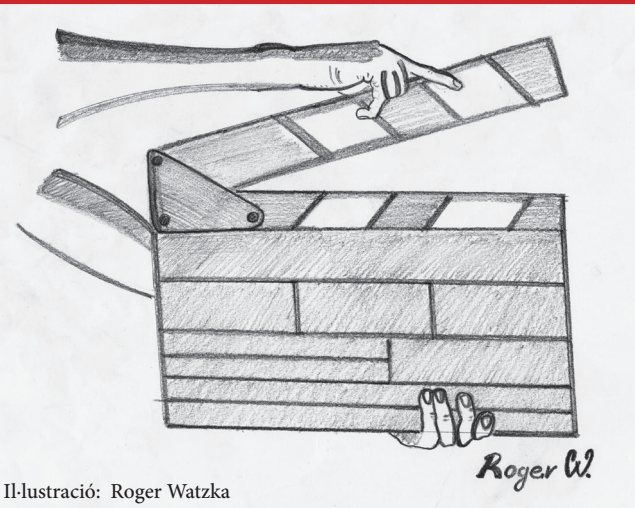
Con esta gran película, rompemos con el cliché de que en España no se hace cine más allá del humor absurdo de la pentalogía de Torrente o de la cultura telebasura de Tele5.

El ritmo de la película es siempre bueno y, poco a poco, se nos desvelará como esta aparente historia “fantástica” es una trampa de un guion ingenioso y muy bien pensado que romperá la cabeza del espectador.

Cuando pensamos en un fantasma, nos imaginamos un ser aterrador, escondido debajo de una sábana blanca con dos agujeros para los ojos, que vuelve de entre los muertos para solucionar un conflicto moral que no le deja descansar en paz. La imagen del fantasma ha sido forjada y estandarizada gracias a las grandes producciones Hollywoodienses del cine popular de las últimas décadas. En la película *Volver*, un film del 2006 de Pedro Almodóvar, el fantasma (Carmen Maura) regresa a la vigilia para romper con el interrogante sobre los hechos del día de su muerte y para dar un sentido al pasado de sus hijas Raimunda (Penélope Cruz) y Sole (Lola Dueñas) y de su vecina Agustina (Blanca Portillo). Paralelamente, Raimunda deberá deshacerse del cadáver de su marido a la vez que encubre y proteger a su hija, la asesina del hombre.

Il·lustració: Lisa Moliner Isaac

Il·lustració: Roger Watzka

La historia transcurre entre los callejones de un barrio de Madrid levantado con el sudor de los inmigrantes del campo y los paisajes manchegos a orillas del Júcar. Allí, los molinos se han motorizado y nos muestran la dinámica que tienen todos los ciclos: del mismo modo en el que un aspa da una vuelta, todo tiene su inicio y su final. La película nos muestra con fidelidad como el costumbrismo de la España rural se mantiene intacto en la localidad de “Alcanfor de las Infantas”, un pueblo de ventas de madera que no se abren y puertas de hierro forjado difíciles de cerrar, de calles empedradas y solitarias y en el que el viento sopla con el reclamo del pasado y el fuego interpreta un papel propio.

La gama cromática y las texturas de los espacios y los vestidos del film juegan harmónicamente escena tras escena. En ellos podemos apreciar el contraste de los dos mundos: el placer visual que nos proporciona la estética kitsch de las imágenes de Madrid y en la ropa de Raimunda –con la que el director remarca la curva figura de la actriz– y el estilo recatado y tradicional de los planos y la gente en el pueblo. Este contraste también se cuele en los personajes, diferenciando entre las que todavía se mantienen leales a la vida en el pueblo y las que buscan una mejor vida en la ciudad, entre las que se quedan y las que se van.

Manteniendo la marca del director, el papel femenino ocupa la totalidad del film y, de manera maestra, eclipsa el papel del hombre, visto como una simple amenaza. Es en las relaciones materno-filiales de los personajes, duras e irrompibles generación tras generación, en las que vemos cómo las mujeres rompen con su rol tradicional y ocupan, desencadenan y protagonizan todos los sucesos de la trama, en los que la solidaridad entre ellas es la solución a todos los problemas.

El ritmo de la película es siempre bueno y, poco a poco, se nos desvelará cómo esta aparente historia “fantástica” es una trampa de un guion ingenioso y muy bien pensado que romperá la cabeza del espectador. Con esta gran película, rompemos con el cliché de que en España no se hace cine más allá del humor absurdo de la pentalogía de Torrente o de la cultura telebasura de Tele5. Con esta película, seremos invitados a cerrar nuestros ciclos y armarnos de valor para regresar, para volver, pero para “volver con la frente marchita y sentir que es un soplo la vida”.

Arnau Riu
2n BAT A

EL PROGRAMARI LLIURE

- Aquest treball me'l presenteu en Word.
- Ho sento, però és que jo funciono amb LibreOffice.
- Doncs no, l'has de presentar en Word.
- I per què m'he de gastar 149 euros en un programa per enriquir encara una mica més el senyor Microsoft quan hi ha altres programes alternatius gratuïts?
- Tampoc cal que el compris, mira a veure si algun amic que el tingui pirata te'l pot passar?
- I per què he de piratejar un programa quan el programari que jo utilitzo funciona perfectament, és gratuït i el seu ús facilita la universalització de les eines informàtiques?
- Oh, és que si no, jo no el podré llegir...

Malauradament aquest diàleg està a l'ordre de dia. En efecte, és habitual continuar-nos trobant amb «murs» que ens obliguen al sense sentit d'haver d'adquirir o piratejar programes quan hi ha altres alternatives del tot gratuïtes i plenament funcionals que fan exactament les mateixes funcions. Si algú vol treballar amb el Word (o l'Excel, el PowerPoint...) perquè li agrada més la interfície, perquè té tal pijadeta que mai farem servir o perquè tota la vida ha funcionat amb el Word i no en sabia amb cap altre (cosa pràcticament impossible) és molt lícit. El que no és lícit és obligar la resta a fer el mateix. La nostra resposta en el cas anterior hauria de ser:

–Sí que el podràs llegir, i si et fa por que es desquadri alguna taula, no et preocupis que te'l passo a PDF.

En efecte, des de ja fa molts anys que hi ha gran quantitat de programes lliures de gran qualitat (sovint desenvolupats per fundacions amb el suport de voluntaris) per a tot tipus de tasques; des del tractament de textos, fulls de càlcul i presentacions, fins a potents programes estadístics d'anàlisi de dades o de creació de cartografia digital. A més, aquests programes ja no requereixen de coneixements avançats d'informàtica sinó que la gran majoria tenen versions també per al Windows, amb interfícies prou intuïtives que permeten adaptar-se ràpidament al seu funcionament i amb manuals molt complets que ens ajuden a resoldre qualsevol dubte. Per tant, no tenim excusa.

Sortosament, a poc a poc, algunes administracions públiques comencen a incorporar el programari lliure en el seu funcionament diari i ajuden al seu desenvolupament. Com més utilitzem nosaltres el programari lliure més en facilitarem la migració de les administracions i més universalitzarem aquestes eines.

Entre els paquets d'ofimàtica més coneguts trobem el LibreOffice. Aquest està compost d'un processador de textos (1), un full de càlcul (2), un programa de presentacions (3) i una base de dades. Pot llegir documents en format Word (però també Excel o PowerPoint) i guardar-los també en aquest format, tot i que a vegades poden desquadrar-se una mica. Sempre, però, tenim la possibilitat de guardar-los en format PDF. No cal dir que el paquet també té els correctors en català i castellà (també en altres llengües) gratuïts.

El LibreOffice el podem descarregar de la web del projecte
<https://es.libreoffice.org/>

La versió en català es pot descarregar de la web de Softcatalà, on trobarem també la versió catalana de molts altres programes lliures.
<https://www.softcatala.org/programes/libreoffice/>

Joan Estrada,
pare de 3r d'ESO i 1r BAT

ELS REPTES DE VIURE A LA CIUTAT

ALUMNES DE 1r D'ESO

